

TÄHEKE

NR.4 1966

Aprill

Ukraina kirjanik
MIHHAILO STELMAHH

Värskelt rohetab mets aprillis,
jälle sinama hakkavad veed,
aasal tärkab tuhandeid lilli,
kõigil rõõsamaks muutub meel.
Lapsed pärjaks punuvad lilli,
ehivad meie Iljitsi portreed.
Eks ju Lenin sündind aprillis,
Lenin – maailma töörahva juht.

Tõlkinud HELJO MÄND

T. DZANAGOV
V. I. Lenin (marmor)

Meie Lenin

LENIN OLI TARK JA ÜLLAS,
MEIE RAHVAST JUHTIS TA,
SÕPRUST, RAHU MEILE KÜLVAS,
ET EI SÕDA TULLA SAAKS!

KUI LENIN PRAEGU ELAKS VEEL,
SIIS NÆKS TA MEIE LIITU,
JA KOOLILAPSI TUHANDEID,
SIIS KUULEKS MEIE KIITU.

MEIL SÕPRU ON NÜÜD IGAL MAAL –
NII AAFRIKAS KUI LAPIMAAL.
JA UHINE ON MEIE HÄÄL –
ET RAHU MEILE IKKA JÄÄB.

TIIU ÕIGLANE,
M. Härma nim. Tartu 2. Keskkooli
III klassi oktoobrilaps

Õpime Lenini klassis

Meie täheke on parim koolis ja me saime õiguse
õppida LENINI klassis.
Rivistusime. Klassis võtsid meid vastu pioneerid, õpe-
tajad ja külalised. Meid õnnitleti. Olime uhked. See
päev jääb kõigile kauaks meelde. Nüüd püüame
veel paremini õppida. Õppida nii, nagu õppis LENIN.

VÄINO VIIRLAID,
Hanikase 8-kl. Kooli
II klassi oktoobrilaps

Kes on NOOR LENINLANE?

Tublidele oktoobrilastele seoti kaela punased kaelarätid.
Nüüd nimetatakse neid poisse ja tüdrukuid pioneerideks.
Aga vahel öeldakse ka: noored leninlased.

Miks nõnda?

Vladimir Iljitš Leninist olete kõik palju lugenud ja palju
kuulnud. Ta on saanud teile lähedaseks ja armsaks inime-
seks. Igaüks teist oskab Lenini kohta midagi ütelda.

„Ta oli väga töukas!“

„Ta armastas ja austas inimesi!“

„Ta ei kartnud raskusi!“

„Ta oli hoolas õppija!“

„Ta oli väga aus ja õiglane!“

„Talle meeldis lugeda!“

„Ta oli alati abivalmis!“

Nii te hüüaksite kõik kooris.

Aga mida siis tähendab olla **NOOR LENINLANE?** Noor
leninlane on niisugune poiss või tüdruk, kelle kohta te
võiksite niisamuti kooris hüüda:

„Ta on väga töukas!“

„Ta armastab ja austab oma kaasõpilasi!“

„Ta ei kardab raskusi!“

„Ta on hoolas õpilane!“

„Ta on väga aus ja õiglane!“

„Talle meeldib lugeda!“

„Ta on alati abivalmis!“

Noorteks leninlasteks nimetatakse pioneere sellepärast, et
nad tahavad kogu südamest olla niisugused, nagu oli
Lenin. Tahavad olla tublimatest tublimad.

Illustreerinud S. VÄLJAL

KINGITUS

AINO TIGANE

Kahekorrelise maja juures tänava lõpul lühendasid lapsed sammu. Juhan, kelle palitühõlm kõvasti punnis seisis, jäeti värvasse. Liis, Ulvi ja Maia kõndisid õue, piilusid ümber nurga. Alles nende viipe peale astus Juhan kikkivarvul järele.

Korraga kostis torisev hääl:

„Muud te, pisikesed, ei oska, kui ringi hiilida!“

Kuuris raiepakul istus vana Kahk. Lapsed rattasid lähemale ning palusid:

„Tasem, onu! Ja andke meile redel, et kase otsa ronida.“

„Kuhu veel kippuma!“

Juhan näitas hõlma alt pesakasti:

„See tarvis meil salamisi Lea akna ette riputada.“

„Enda meisterdatud?“

„Ei, isa.“

„Hmh! Kas siis teist on selle puussegi sead-
jat, nii et sinna laulja sisse asub? Vaevalt teiesugustest ka redeli kandjat saab...“

Taat läks, võttis ise räästa alt redeli. Samas kiljatas Maia:

„Lea vahib kardina vahelt!“

Neli väikest kadusid, nagu poleks neid olnudki. Onu Kahk peatus vaid hetke, siis pahandas:

„Inimese pea võiksite küll ära tunda!“ Aia-
jah, aknal nähtud „pea“ osutus hoopis Lea

nuikaktuseks. „Või on too tüdruk tõesti okkaid täis?“

„Mitte sugugi. Tema korraldas meile kogu talve huvitavaid mängu.“

„Hmh, illi-pilli kargajaid teist ongi,“ jätkas vanataat torinat, viis redeli kase najale ja ronis üles. „Kui vähemalt nii palju oskate öelda, kuhupoole lennuauk panna?“

„Akna poole.“

„Jälle vale. Auk ikka idasse.“

Ta toksis pesakasti tüve külge väga kõrgele, sest oli pikk mees.

Lead ennast ei kohanud lapsed enne, kui pühapäeval kino eesruumis. Liis uuris ääri-
veeri:

„Kas saabusid sulle külalised?“

„Mis külalised?“

„Lõunamaalt.“

„Ah, linnud! Oo, täna hommikust peale käib mu õues selline sirr ja siuu, et ilm rõkkab. Keegi tõi üleeile pesakasti, küllap mu omad toredad klassivennad. Mul oli hullupööra hea meel.“

Laste näod tõmbusid sootu tusaseks: seal see on – väikesed ei oska midagi! Ja kui meie tähekesel kas või natuke miski korda läheb, siis tegid seda „omad klassivennad“, nood suured... Kuula, mis Lea veel ütles: „Kindlasti tulid kuldnokad nii ruttu sellepärast sisse, et kast oli mu klassivendadel ka hästi üles pandud: lennuauguga vastu päikesetõusu ja õige kõrgele.“

Siin ei suutnud Juhan enam suud pidada: „Nii kõrgele nüüd küll sinu poisid ei ulatunud panema, vaid meie onu Kahk.“

„Kust teie seda teate – kas olite juures?“ Kuigi Juhan huuled kiiresti kokku pigistas ja tüdrukud ta kõrval silmad ära käänasid, hüüdis Lea:

„Muidugi olite juures! Siis teie selle kingi tõitegi. Suur aitäh! Küll oskasite mind rõõmustada. Küll oskasite!“

„Memmeke, ole muretu, küll me sinu eest õiendame, mis vaja.“
Ema läks peegli ette uusi riideid passitama. Telefonil valvasime meie: Hele Päike, Piksevihm ja mina, Leebe Tuul.
Kõl-kõl!

„Halloo?“

„Kas Kevad ise?“

„Ei, ta lapsed kolmekesi.“

„Aga siin kõneleb Allikas aasal. Pakasetaat sulges mu jäävanglasse ja keeldub vabastamast. Palun aidata!“

Hele Päike, meist kolmest tugevaim, haaras vibu, kerkis kõrgele taevasse. Siuh, siuh! saatis ta tuliseid nooli alla. Pakasetaat kaitses end härmakilbiga, lõpuks taganes künka varju ja peitus sügavasse lohku.

Päike purustas vangla, juhtis Allika ojasse. Siis veeres väsinult koju ja vajus voodisse.
Kõl-kõl-kõl!

„Ja-ah?“

„Räägib Paiseleht oja kaldal. Lume-eit hoiab mul päkka peal ega lase maa seest välja.“

„Kannata, kuni Päike tõuseb!“

„Pole aega kannatada, tahan juba öösi murule ilmuda, et seal esimene olla.“

„Proovin, mis teha jõuan,“ lubas Piksevihm. Ta tõstis tunni kärule ning sõitis kolinal üles pilvele. Särts, särts! tõmbas ta tikust tuld ja kallast Lume-eidele vett kaela sorr-rr! Too ei pidanud vastu, kahmas hõlmad näpuga ja peitis end künka taha lohku. Piksevihm upitas Paiselehe mulla alt välja, vantsis koju ja heitis puhkama.

Telefoni juurde jäin mina üksi: oi-oi, mis nüüd saab?
Kõl-kõl-kõl-kõl!

„Kuulen.“

„Kas võiksin Kevadega kõnelda?“

„Tema korrastab ennast.“

„Siis kutsu Päike või Piksevihm.“

„Nemad magavad. Siin on

öönde ümara avaga hotelli. Koidu ajal pean kontserdi andma, kuid hääl käriseb – plärr! Sest ruumid on jahedad. Palun see puudus otsemaid kõrvaldada.“
Noh, tõttasin kohale. Lennata julgesin küll ainult madalalt, see-eest uurisin teraselt ojakal-

KEVADE LAPSED

ELAR KUUS

ainult...“ Mul oli piinlik, ütlesin tasakesi: „Leebe Tuul.“

„Ah, Kevade lastest pisim?!... Hm... Hm... Siin Muusträsta. Saabusin äsja lõunamaalt. Asusin Paiselehe naabrusesse tamme

Illustreerinud H. SAMPU

last. Silmasin seal külmajõne hullamas. Mõned neist kiikusid tamme oksal ja sirutasid oma pikki sõrmi Muusträsta tuppa. Mul polnud ei tuliseid nooli ega tühisevat veetõrt. Kaasas oli vaid

oma soe suu. Puhusin sellega jõnnide poole:

„Huuu!“

Nemad näitasid mulle rusikat ja kiristasid hambaid. Puhusin veel: „Huuu! Huuu!“

Nemad hakkasid hädaldama. Pakasetaat ja Lume-eit piilusid lohust.

„Pojakesed!“ hüüdsid nad külmajõnudele. „Meiesugune võib küll Päikese eest pääseda, Pikse eest pageda, aga soe suu võtab lohuski vigaseks. Teeme vehkat Lapimaale!“

Kui koju jõudsin, astus ema mulle uksele vastu, seljas kahisemas uus roheline kõrrekleit, kübaral pakatamas sinililled ja pea ümber tiirutamas pääsukesed.

„Memmeke, kui ilus sa oled!“ üllatusin.

„Seda olen teie tõttu, lapsed,“ kostis tema ja silitas mul pead. „Eriti sinu tõttu, Leebe Tuuleke.“

AIME MARIPUU

Tuultehäll

Ennemuiste, vanal hallil ajal elas suures Metsakuningriigis lõbus ja lahke peoleo-pere.

Või mis pere: ainult peoleo-isa ja peoleo-ema kahekesi olidki.

Kõik metsaelanikud pidasid neist väga lugu: küll kauni kollase rüü, veel enam aga meeldiva laulu pärast.

Kevadel hakkas peoleo-paar pesa punuma. Punusid ja punusid – päris hariliku pesa. Siis istus emalind muna munema. Munes ja munes – päris hariliku muna.

Sellest munast aga tuli välja üsna ebarharilik pojatirts. Peoleo pisike poeg –

Leo. Oeldakse küll, et õnnetus ei hüütulles. See aga hüüdis.

„Kää-däd! Kää-däd!“ kiljus ta ühtesoodu kiledalt.

Ei andnud isale-emale asu ööl ega päeval.

Kogu pika päeva nõudis ta aiva süüa:

„Kää-däd-däd-dää!

Ma süün teid ää,

kui muud ei saa!

Süü-a! Süü-aa!”

Kuid see polnudki veel kõige suurem häda. Eks ole ju linnulapsed alati seesugused – hirmus söögiaplad.

Palju hullem oli lugu öösel. Siit see päris õnnetus algaski. Kord oli pesa kõva. Siis

jälle – uni ei tulnud. Ja Leo aina karjus ja kisendas: „Kää-däd! Kää-däd!“ Küll muretsesid isa ja ema. Käisid isegi metsatarga – vana Oökulli käest nõu küsimas. Miski ei aidanud.

Kui peoleo-isa seniajani lauliski:

„Peoleo! Peoleo!

Kas Tiit teol?

Teol! Teol!

Mis tal kaasas?

Päts leiba,

lass piima, kausiga kilet ka!”

Siis nüüd muutis ta oma laulu hoopis ära. Ja see kõlas nii:

„Peoleo! Peoleo!

Mul poeg Leo.

Leo! Leo!

Aina karjub!

Mis teha?

Mis teha?

Ei tea! Ei tea-tea-tea!”

Aga mis sa tead või ei tea. Häda oli suur. Ei lasknud Leo teisi metsaelanikke öösel magadagi. Need kannatasid, kannatasid. Lõpuks ei kannatanud välja. Lubasid peoleo-pere rahurikkumise pärast karukohtusse kaevata! Ja mis siis, kui Karu-Kuningas Leo äkki Rebasele-Timukale määrab? Hea nõu oli kallis!

Küll mõtles peoleo-isa. Küll mõtles peoleo-ema. Ja – välja mõtlesid. Hakkasid uut pesa ehitama. Kui varem oli pesa päris harilik, nagu kõigil teistelgi lindudel, siis nüüd sai see üsna imelik. Punusid pesa kui ümariku korvikese kase peenikeste okste külge rippu.

Ja oligi mure murtud! Tuul ise tuli lapsehoidjaks!

Tuli ja – kiigutas kätkit.

Tuultehällis aga magas pisike peoleo-Leo õige magusasti.

Sellest ajast peoleod seesuguse pesa ehitavadki.

Kui teie, lapsed, ei usu, minge ise metsa ja – vaadake!

IRA LEMBER
Haige lumememm

On lumememm mopsis,
sest katki kalossid
ja jalad lirtsuvad vees.
Ka päikene liiga teeb.
Ta põsed mõlemad
otsekui põlevad
ja higi nõretab.
Küll pisike Marju
toob päikesevarju,
kuid ikka valutab pea.

Ei jääda või siia,
ei sobi see kliima,
siit ära kolima peab.

Ning öösel,
kui Marju puhkab,
kaob lumememm tinatuhka.
Ta Memmedemaale punus.
Maha vaid
porgandist nina unus.

ERIKA ESOP
Sinilill

Kellele küll,
kellele küll
naeratab see lillelaps?

Kellele küll,
kellele küll
kummardab see lillelaps?

Nagu sinitaeva siilud
keset pilverüngast,
läbi lume õieviilud
kaunistavad küngast.

GEORG SEPP

*Tuul tegi kevade
ukse valla*

Tuul tegi kevade ukse valla,
sulatas lume ja kuivatas maa;
külvas ülaseid metsa alla,
kutsus päikese vaatama.

Päike siis tuli ja imetles teisi,
ütles: „Ennäe seda toredust!
Kui palju valgeid ja kollaseid õisi!
Kust sa nad, tuuleke, võtsid, kust?“

Tuul aga sahistas sala ja salatses,
vastamiseks ei paotanud suud.
Tulililli veel külвата kavatses,
maasikaõisi . . . ja palju muud.

Illustreerinud K. NIINEPUU

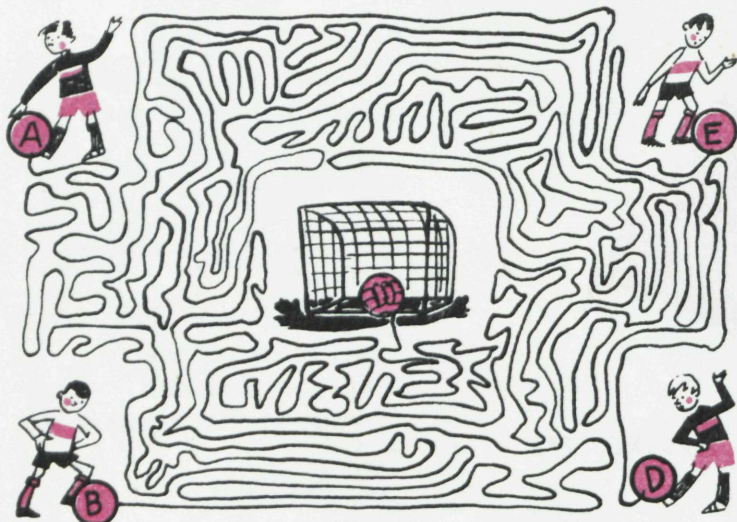
Seisab tüdruk.
Silmil suuril
kevadpäeva imet uurib,
käsi kokku lööb:
„Eile õisi me ei näinud!
Lilleke, sa oled läinud
päris lahti
üleöö!“

Naeratab siis lillelaps,
kummardab siis lillelaps:
„Nopi!

Olen sinilill,
esimene kevadlill!“

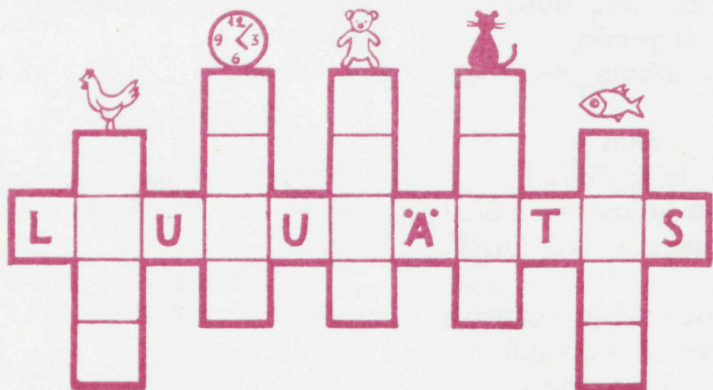

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

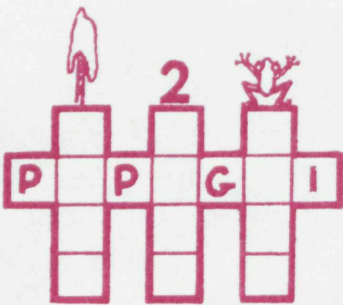
VÄRAV

ANTS, BRUNO, DIMA JA ENN MÄNGISID JALGPALLI.
KES NEIST POISTEST LÖI VÄRAVA?

KAMM-MÕISTATUSED

LOOMAAIAS ON KAKS
LINDU, KES OSKAVAD
PISUT KA RÄÄKIDA. KUI
SA MÕISTATUSED ÕIGESTI
LAHENDAD, SIIS SAAD
TEADA, MIS ON LINDUDE
NIMED.

Länguruttama

KOALAD

Meist hästi kaugel lõuna pool asub kõige väiksem maailmajagu. Selle nimi on Austraalia. Seal elab kanguru, kes liigub edasi pikkade hüpetega ja kannab oma poega kõhu peal kotikeses. Seal pesitseb koala, kes kannab oma poega seljas, elab eukalüptipuudel ja sööb nende lehti. Seal on veel nokkloom ja sipelgasiil, kes munevad nagu linnud. Seal elavad maailma kõige värvirikamad sulekandjad. Juba kirevaid papagoisid üksi on üle viiekümne liigi. Seal elab emu, kes on küll lind, kuid ei lenda. See-eest võib autoga vabalt võidu joosta. Seal supeldakse siis, kui meil suusatatakse. Ja kui meie supleme, siis on seal talv, mis aga on kangesti meie suve moodi!

Kui esimesed valged meremehed palju-palju aega tagasi

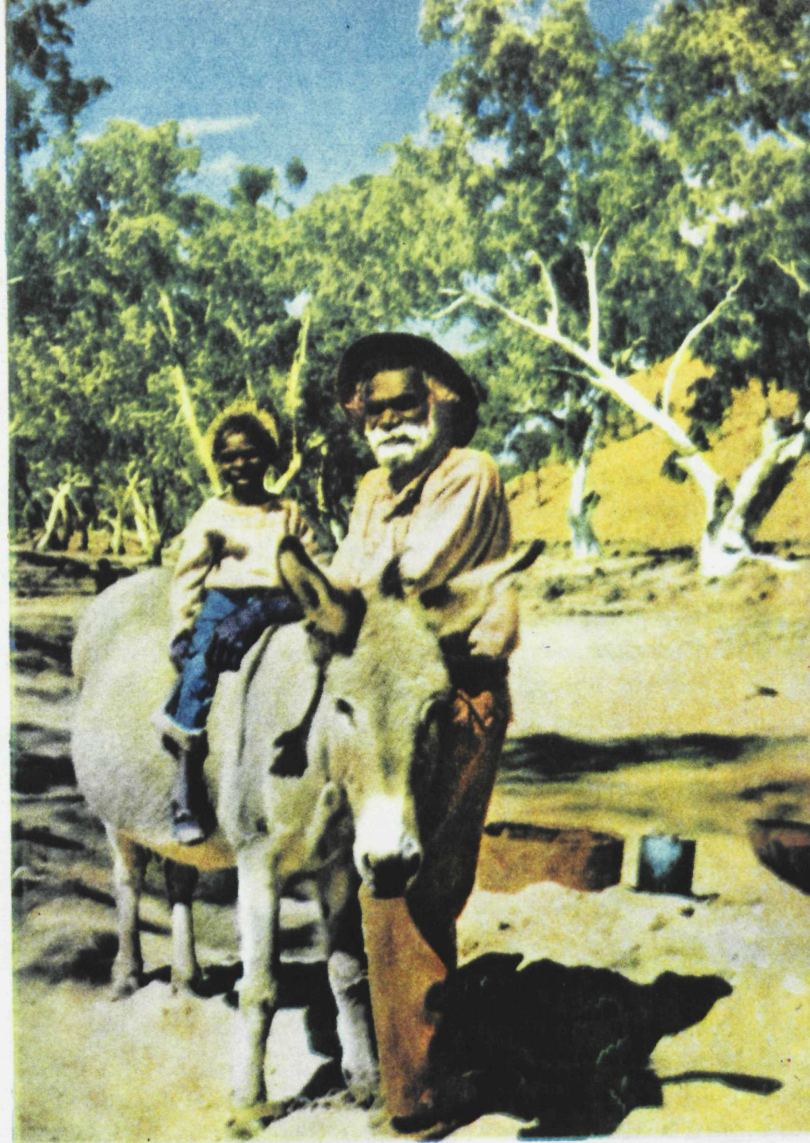

KANGURUD

Austraalia rannas mäale tulid, võtsid neid vastu sõbralikud pärismaalased. Viimastel oli küll tume nahk, ometi ei olnud nad neegrid. Sest neil olid sirged juuksed ja pikad habemed. Kaasas olid pärismaalastel kivist kirved ja puust odad. Nad ei osanud põldu harida ega karja kasvatada. Küttisid metsas loomi, söid juuri ja puuvilju. Ainult ühes asjas olid nad meremeestest targemad: nad oskasid teha kõveraid puust keppe, mis pärast viskamist viskaja juurde tagasi lendasid. Niisuguseid viskeriistu nimetatakse bumerangideks. Isegi lastel olid mängimiseks väikesed bumerangid. Tänapäeval on Austraalias pärismaalasi üsna vähe jäänud. Valged sisserändajad ajasid nad kõrbetesse, kus on puudus toidust ja veest. Valged sisserändajad pidasid

FUKSIAD

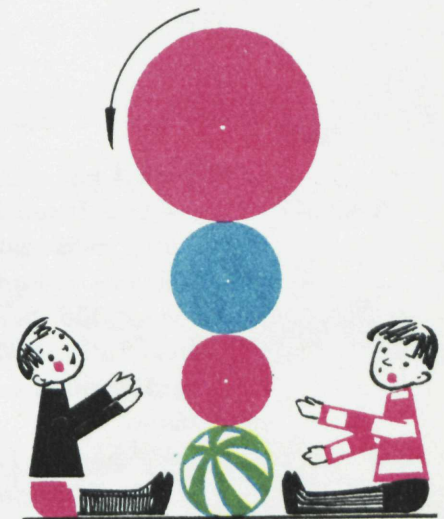
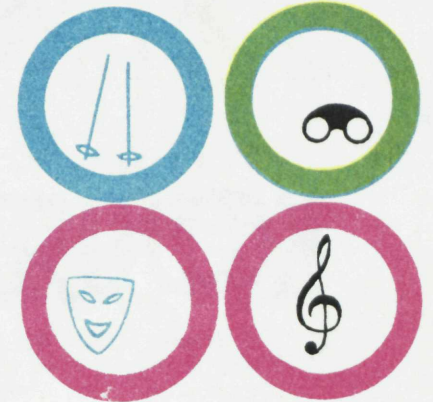
PÄRISMAALASED EESLIGA

neile isegi jahti nagu metsloomadele. Ka praegu ei hoolitse Austraalia valitsus pärismaalaste eest. Nad ei tohi läheneda linnadele, nad peavad elama ainult neile määratud kohtades; nende eluasemeiks on hurtsikud, nende toit on väga vilets. Kogu elu nad lihtsalt virelevad. Austraalia on rikas ja ilus ja huvitav maa. Kahju, et pärismaalastel on oma sünnimaal nii halb elada.

ARVA ÄRA!

KES NAD ON?

KINDLASTI OLED SA MÄRGANUD PIONEERIDE PLUUSIKAISETEL INSTRUKTORIMÄRKE. NENDELE NELJALE MÄRGILE, MIDA SA SIIN NÄED, UNUSTAS KUNSTNIK MIDAGI JOONISTAMAST. MIS PUUDUB? KES VÕIVAD KANDA NIISUGUSEID MÄRKE?

KELLE JUURDE?

ESIMENE KETAS HAKKAB PÕORLEMA JA PANEB LIIKUMA TEISE KETTA. SEE OMAKORDA KOLMANDA KETTA, MILLE ALL ON PALL. KUHU VEEREB PALL?

KOLM LUGU JÄNEDA ALG- KOOLIST

Kui meil tänavu teist talvist rahvamatka peeti, võtsid Jäneda Algkooli lapsed samuti matka ette. Nad suusatasid Lipumäele. Seal hakati kõrgest kaldanõlvast alla laskma.

„Mina lasen kohe ülevalt. Mina olen mäe poeg,“ kiitis esimese klassi poiss Tiit Ummus.

Alla ta ei jõudnud. Enne kukkus ninali.

Pioneerid sõitsid appi.

„Sa kallutad keha liiga ette,“ õpetas Toivo Kandel.

„Sa hoiad jalad põlvedest kanged,“ õpetas Evald Didrichson.

Ja siis nad näitasid ette, kuidas käib õige laskumine.

Kui koju hakati minema, läks Tiidul mäesõit juba päris hästi.

„Nüüd oled küll mäe poeg,“ ütlesid teised lapsed.

Selle matka eest said kõik Jäneda Algkooli oktoobrilapsed ja pioneerid ühe käisemärgi juurde. Esimese klassi lastel on nüüd kolm matkamärki, neljanda klassi pioneeridel aga üle kümne.

Ühel hommikul tulid Martin Loog ja Evald Didrichson koos kooli. Vaatavad – järve ääres maa suitseb. Keegi oli öösel kuuse alla tule teinud. Turbapinnas hakkas põlema. Nüüd haigutas kuuse juures sügav auk. Tuli tungis aina edasi.

Jooksujalu viisid poisid halva uudise koolimajja.

Kõik lapsed tormasid kuusele appi: kes kandis ämbriga vett, kes kopsikuga.

Aga pärast võeti labidas kaasa ja täideti auk värske mullaga.

Jäneda Algkooli lapsed armastavad väga loodust. Ükskord nägi Pärja Rauk, et keegi mees ujub Kallijärves ja murrab vesiroose.

„Ei tohi nii teha!“ jooksis Pärja juurde. „Vees on roosid palju ilusamad.“

Ujujal hakkas häbi. Ta jättis lilled rahule.

See oli suvel. Talvel hoolitsevad Jäneda oktoobrilapsed ja pioneerid metsloomade eest.

Neil on söödasõim, kuhu heinu viiakse. Aga et kitsedel oleks parem magada, rookisid poisid sõime läheduses mõned kohad lumest puhtaks.

Hilissügisel mängisid pioneerid ja suuremad oktoobrilapsed maastikumängu. Salakirjad juhatasid metsa ja metsasihtidele. Viimane kiri ei juhatanud kusa-gile. Hoopis nõudis:

„Mis on Salu Mardi koerte nimed?“

Salu talu asub sügaval metsas. Tuli küsima minna.

Aga kuidas õiget teed leida? Metsas on teid palju.

Mindi vankrirataste jälgede järgi: lapsed teadsid, et vana Salu Mart käib vahel hobusega poes.

Salu pere on Jäneda koolilastele hästi tuttav. Kui neljas klass hakkab ajalugu õppima, käiakse seal suitsutaret vaatamas.

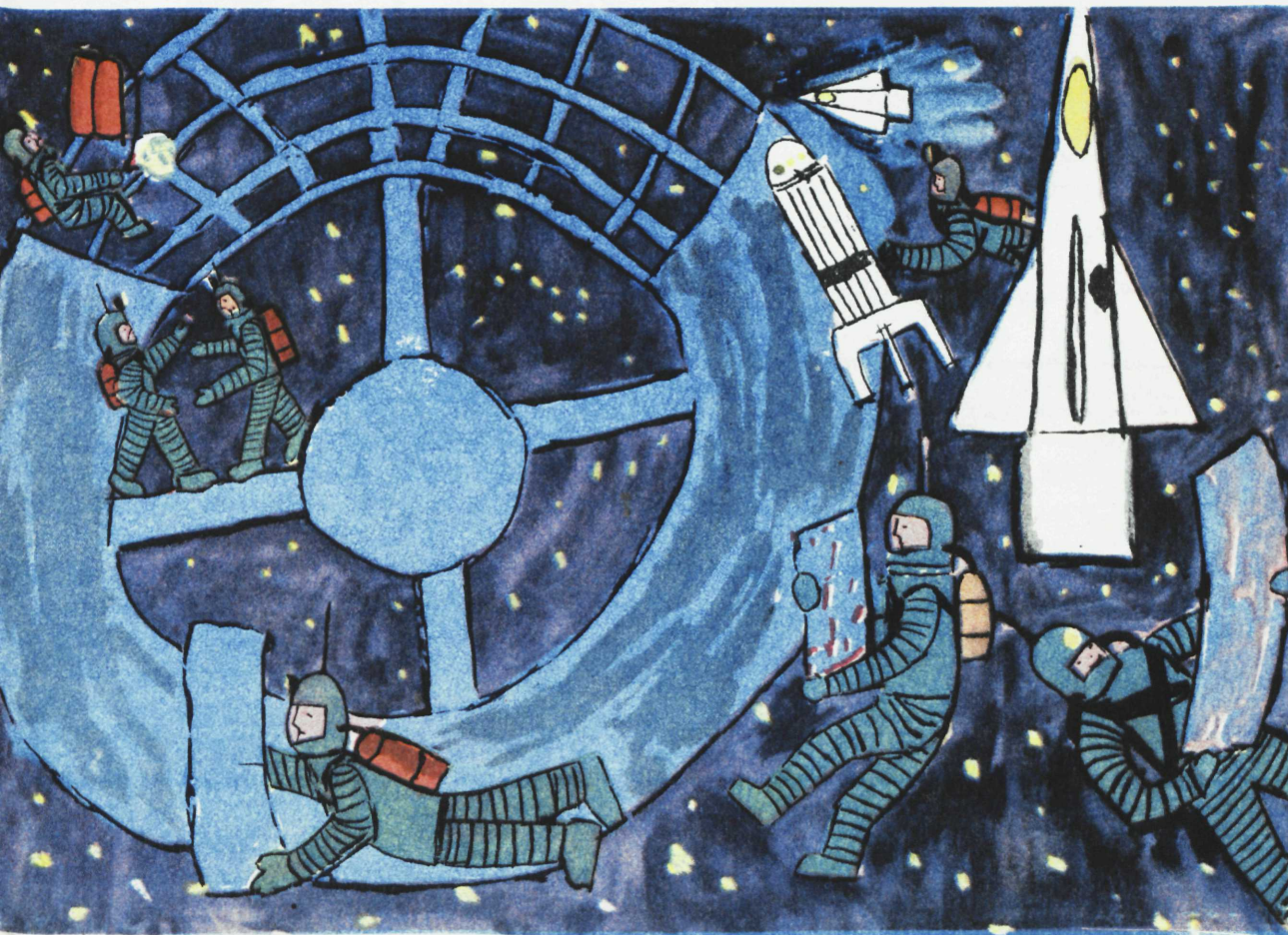
Mida nägid maastikumängust osavõtjad?

Kuidas peerg kambrit valgustab. Kuidas suitsuahi köeb.

Kuidas puukammiga õlgkatust tehakse.

Kuidas pada koogul ripub. Ja veel said nad teada koerte nimed. Need olid Sannu ja Münta.

JURI RANT

„Planeetidevaheline jaam” – joonistanud EDGAR HAAVIK Tallinna 46. Keskkooli IV kunstiklassist.

Kosmonautika päev

Planeetidevaheline jaam kõrgel taeva-avaruses. Marsi salapärased kanalid. Kuu lugematud mäed ja kraatrid. Eks ole need põnevad pildid?

Praegu veel joonistame pilte kosmosest. Ent kes võib teada, tulevikus saame ehk

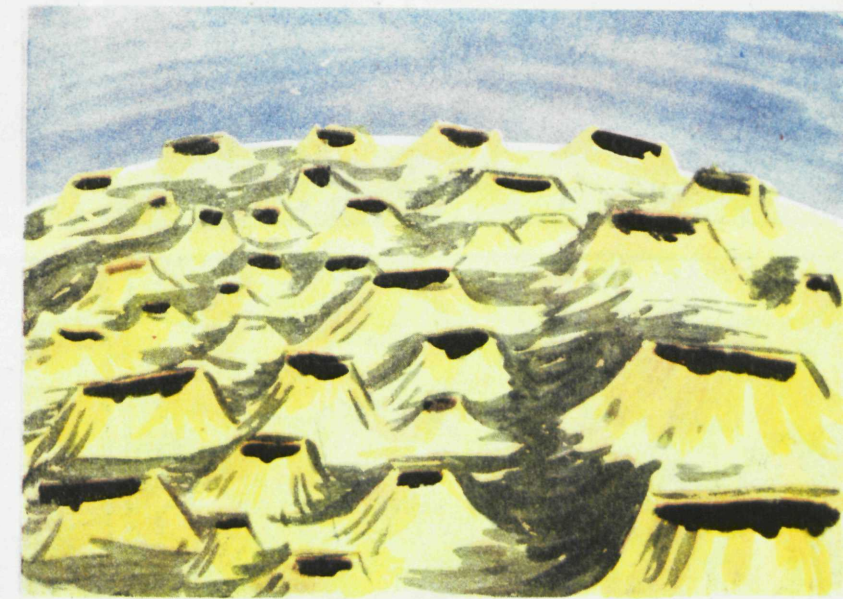
meiegi tõelisteks kosmonautideks! Nagu on Juri Gagarin. Tema lendas esimesena maailmas kosmoses. Ta oli kosmoselaeva „Vostok” pardal. „Vostok” tegi tiiru ümber maakera ja pöördus õnnelikult tagasi Nõukogudemaale. Sellest on nüüd viis aastat tagasi. Seda päeva, 12. aprilli, tähistame igal aastal kosmonautika päevana.

Maidla 8-kl. Kooli IV klassi õpilane ANTS KANGRO saatis Telepoisile joonistused Marsist ja Kuust. Telepoiss tõi need Tähekesele. Täheke helistas kohe Maidlasse ja palus Antsu telefoni juurde.

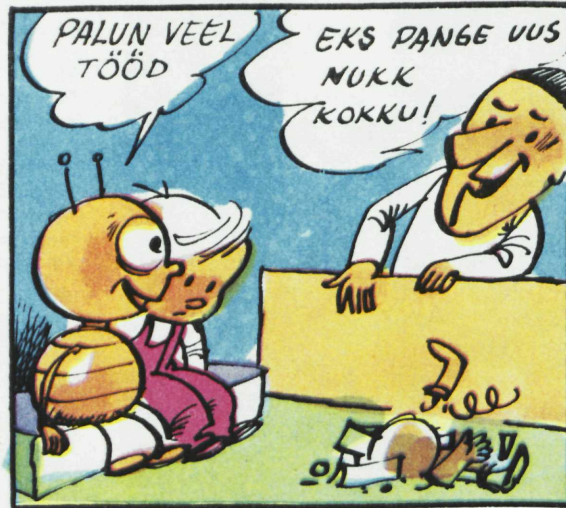
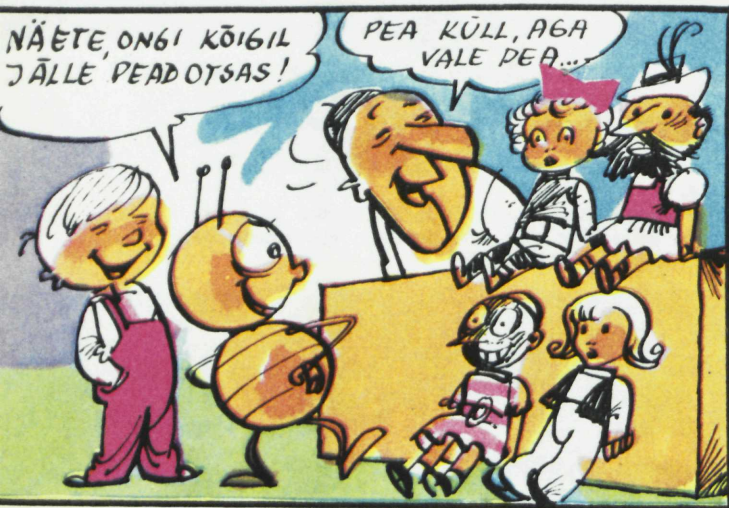
„Sinu pildid on hästi huvitavad. Kuidas sa nii oskasid?” küsis Täheke.

Ants vastas: „Raamatust lugesin lugusid Marsist ja Kuust ning vaatasin neist pilte. Siis tulin mõtlele, et proovin ka ise Marsi ja Kuud joonistada.”

YIU-PIU koosmosest

Jutustanud A. RAMMO
Joonistanud E. VALTER

Pudru- riigis

KALJU KANGUR

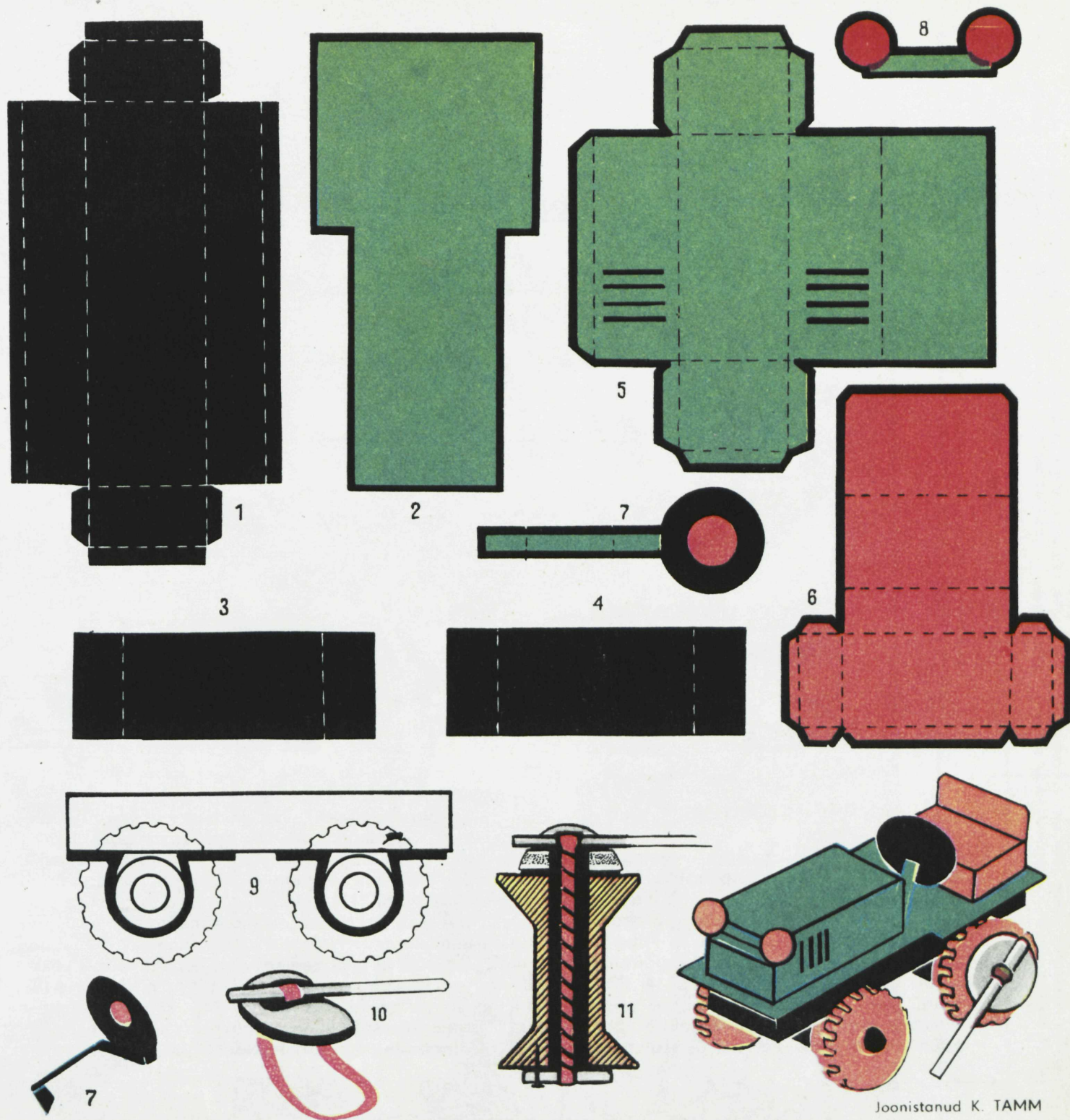
Podisevad pudrupajad.
Igas majas, igas majas
lusikate klöbin kajab.

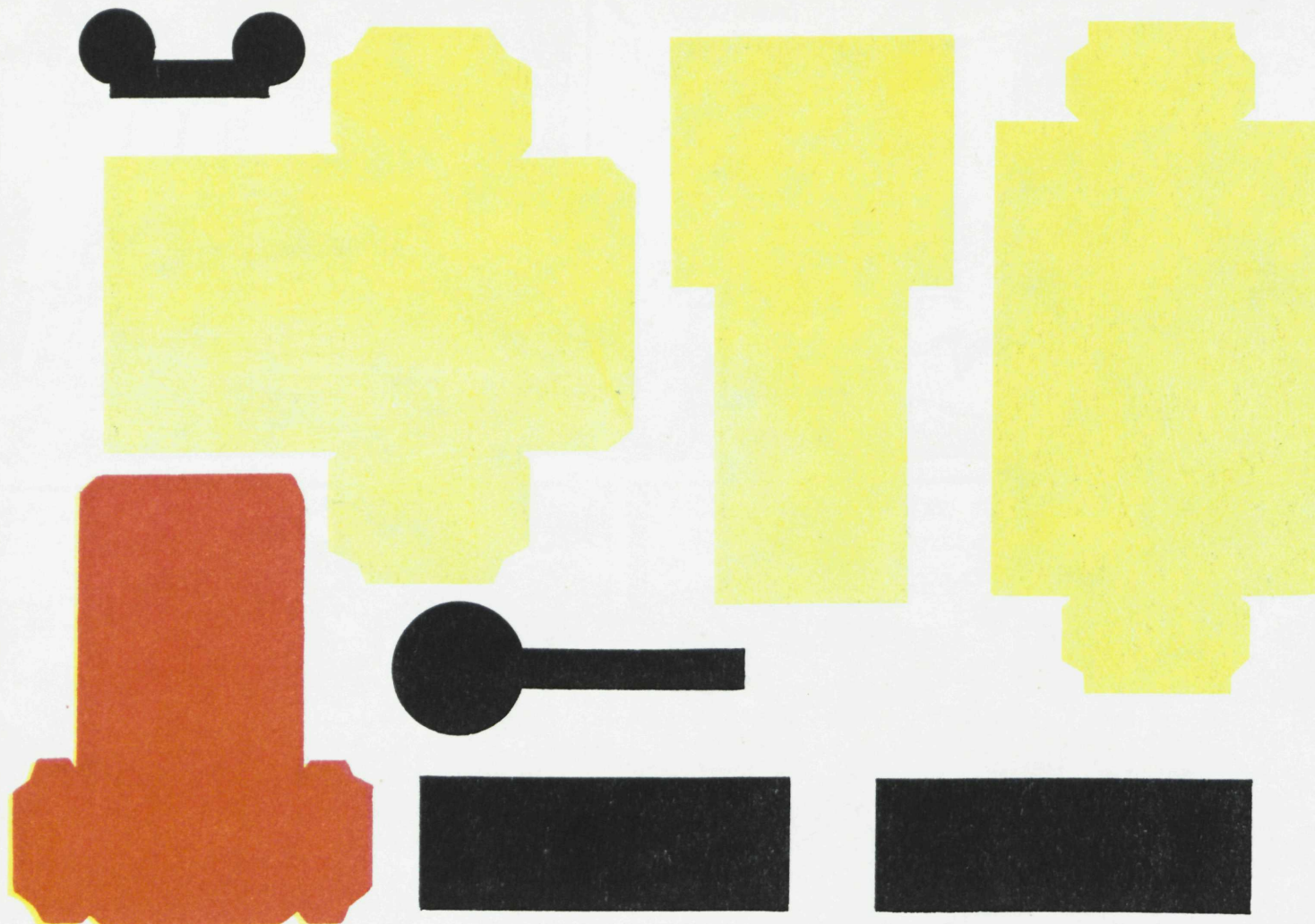
Pudruvaagnad pudrust triiki,
söök seal Mall ja Rein ja Jass.
Aga keset pudruriiki
istub Pudrukuningas.

Istub lossis oma troonil...
On vast tööd tal, on vast tööd!
Vähesööjaid muudkui noomib,
noomib neid ja ise sööb.
Helbib putru lusikaga,
lauale löök rusikaga,
nii et kroon tal kõigub peas:
„Korralagedus on seal!
See ei lähe, see ei lähe,
üldsegi see nii ei lähe,
et on putru liiga vähe!”
Lausa pahane ta näib:
„Tööle, kokad! Tööle, kokad!
Et kõik pudrumaiasmokad
saaksid kõhud täis!”

Podisevad jälle pajad.
Igas majas, igas majas
lusikate klöbin kajab.

SEDA SINIST JOONT MÕDDA LOIKA VALJA KÕRVALOLEV KÄSITÖÖLEHT

TRAKTOR

Pinnalaotus 1 lõika välja, murra kriipsjooni mööda kokku ja liimi karbikeseks. Nii saad traktori kanderaami ehk šassi. Pinnalaotus 2 liimi šassiile kaaneks – traktorile põrandaks. Nüüd võta ratasteks kaks niidirulli ja lõika neile sisse hambad (vt. joonist). Rattad (niidirullid) kinnita šassi põhjale ribadega 3 ja 4. (Kuidas seda teha, näed joonisel 9.) Jälgi, et pärast ribade liimimist rattad vabalt liiguksid. Soojendatud küünlatükist vormi ketas (10). Tuletikuga vajuta

kettale peale süvend ja keskele auk. Tuletikk pane kummipaelast läbi ja kummipael tõmba läbi ketta augu. (Vt. joon. 10.) Edasi vii kummipael traktori tagumisest rattapaarist (niidirulli avast) läbi (11) ning kinnita 15 mm pikkuse pulgakese ja tillukese vineerinaelaga. Nii saad kummiajami. Traktorimootor valmista pinnalaotusest 5 ja liimi see šassiile. Lõpuks murra kokku ja liimi kohale iste (6), rool (7) ja prožektorid (8). Traktor on valmis. Kui hoiad kinni tagumisest rattapaarist ja keerad hoovast (tuletikust) kummiajami üles, hakkab traktor liikuma.

SÄILITATUD SUVI

Moskvas oli suur nõupidamine – NLKP XXIII kongress. Kongressil võeti vastu uus viie aasta plaan. See plaan näeb ette uute tehaste, elektrijaamade, elumajade, koolide ja lasteaedade ehitamist. Rajatakse kaevandusi. Suurendatakse põllumajandust. Kõik selleks, et meie kodumaa muutuks veelgi rikkamaks, meie elu veelgi paremaks. Seetõttu hakkame saama senisest rohkem toiduaineid. Eriti laiendatakse lastele määratud toiduainete valmistamist.

Põltsamaal on kombinaat. Seal tehakse puuviljadest, marjadest ja ka porganditest palju magu-

sat mahla, marmelaadi, tarretisi ja keediseid. Kõigepealt marjad pestakse (1), purustatakse marjapressis (2), pressitakse mahl välja mahlapressis (3), kuumutatakse (4) kuni 100 kraadini ja kui mahl on jahtunud, juhitakse suurde tsis-

terni (5). Keedise jaoks tuleb purustatud marjadele lisada suhkrut (6) ja siis veel keeta (7). Liikuvall lindil pannakse keedis purkidesse (8). Kaanetatud purgid asetatakse kuumutusruumi – autoklaavi (9). Keedist on vaja kuumutada sellepärast, et siis säilib ta kaua aega. Valmis mahlad ja keedised viiakse lattu ning sealt kauplustesse.

Esikaanel E. PIKA
"Päike ja sinililled"

ELKNU Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri "Täheke" nr. 4 – 1966.
Toimetuse kolleegium: L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, L. Põhi, H. Raigna.
Toimetaja H. Pukk. Kunstiline toimetaja E. Pikk.
EKP Keskkomitee Kirjastus, Tallinn, Lauristini 1, tel. 422-28. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Ladudo ontud 25. II 1966. Trükkida ontud 29. III 1966. Trükkiaar 54 000.
Trükikoda "Oktoober", Tallinn, Tartu mnt. 41. Olisetraber nr. 1, 100 gm², 62x90, 1/4. Sovetski Tselluloosi- ja Paberikombinaat, Kainingradi oblast.
Журнал «Звездочка». На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

Arvutuspoognaid 2,96. MB-02978. Tellimise nr. 314.

Paberikombinaat, Kainingradi oblast.

LINDUDE KORTERIBÜROO
"TERE TULEMAST!"
AVATUD IGAL KEVADEL

KASUTAGE MEIE BÜROO
ARHITEKTUURIOSAKONNA
NÕUANDEID!

LINNUPESADE
TÜÜPPROJEKTID

"LUUDPESA" RÄSTASTELE,
KÄRBSENÄPPIDELE JA
KÄBLIKUTELE.
OKSAKIMBU LADVAD SEOTakse
PUU KÜLGE, VÄRRED
PAINUTATAKSE ÜLES JA
SEOTakse KA. NII SAAB
MUGAVA SOPIKESE
PESA EHTAMISEKS.

PIIRPÄÄSUKESED LINAVÄSTRIKUD

KÄRBSENÄPID TIHASED

TUULETALLAJAD,
SINIRAOD, HAKID KULDNOKAD

KAKUD JA HAKID
ARMATAVAUD
ISTUDA SELLI-
SEIS KUNSTLIKES
PUUÕNTES.

RÄHNID

TIHEDATES PÕÖSASTES
PESITSEVATE LINDUDE
JAOKS SEOVAD LARSED
MÕNED OKSAD LAD-
VAST KOKKU.

LAPSED!
EHITAGE MEILE
MAJU!

TULIN KA LÕUNAST,
AGA PESA TEHA EI
MÕTLEGI, MUNEN
TEISTE PESADESSE!

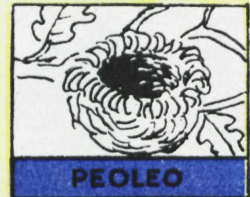
PUUKORISTAJAD

PORRID

SABATIHANE

PEOLEO

PÄÄSUKE

TUTTPÜTT

ROOLIND

ROOLIND

LAPSED PÜGAVAD PAJU-
PÕÖSA 30 SM KÕRGUSELT
JA LAOTAVAD OKSAD KATU-
SEKS. SIIN ALL EI TULITA
METSAPARTE RÖÖVLINNUD.

EHITUSTARVETE LADU

PÄÄSUKESTELE JA
PUUKORISTAJATELE

SAVI

MUDA

PILLIROOG
VEELINDUDELE

SULED - PARIM PESA-
YOODERDIS KÕIGILE!

ÄMBLIKUVÖRK
SABATIHASTELE

RAOD KULLIDE
VARESTELE.

PUUMASS LAULU-
SILUMISEKS
TÄLUMISEKS

MEIE VALISIME VÄLJA
VANA VANKRIRATTA.
LAPSED, AIDAKE MEIL
SEE PUU OTSA VIIA!

SAVI